

Солом - мање од 1 (један месец); Јован - мање од 1 (два месеца). 16) Међуцарство - 24; међуцарство-старатељство - 24 (423-444). 17) Менаим - 10; Валентинијан III - 11 (444-455). 18) Факија - 2; Петроније Максим - 1 (455-456). 19) Фекај - 20; Рецимер - 16 (456-472). 20) Анархија - 2,6,9 (три варијанте); анархија - 3 (472-475). 21) Осија (до ропства под Салманасаром) - 1, (3); Ромул Августул (до ропства под Одоакарором) - 1 (475-476) (сл. 19.1)

1) Струја откривена у III империји локализована је углавном у Риму (на Западу). Они императори те струје који су имали главну резиденцију у Константинопољу, били су толико утицајни, да су имали доминирајућу улогу и у Риму, чак и кад су тамо постојали сувладари. Цео ток богоборачког царства је ушао у изоморфизам.

2) Оба тока почињу значајним политичким и религијским личностима: Јероваам I је оснивач "јереси Јероваомове"; за време Константина I Августа (Светог) појавило се и ојачало аријанство (аналог "јереси Јероваомове"). Јероваам води борбу против, од њега одељеног Ровоама, а Константин I против, од њега одељеног Лицинија. Као што је за време Јероваама I јединствено царство подељено на два (богоборачко и богославско), тако је и за време Константина I (који је престоницу пренео из Рима у Нови Рим) подељена империја (која је била јединствена за време Аурелијана - Суле, Диоклецијана - Помпеја, Констанција I Хлора -Јулија Цезара, тј., за време аналога Саула, Давида и Соломона). По Библији, богоборци су били подељени у 12 колена. Исто тако је за време Константина I Империја била подељена на 12 дијацеца. У богоборачком царству је касније на 12 колена додата још једно, тринаесто ("Динино потомство"). Исто тако, у Римској империји је, за време Констанција II (сина Константина I) на поменутих 12 дијацеца додата још једна, тринаеста [15].

3) Оба тока се завршавају владарима који су потпали под власт "цара туђина": Осија - под Салманасара, Ромул Августул - под Одоакара. При томе је Салманасар АШУРски ("асирски"), цар, а Одоакар је германски цар, што тачно одговара могућем идентификовању библијске Асирије с Германијом (в. анализу у [12]). Оба теократска тока с тим владарима завршавају своја независна постојања. Два последња цара, Одоакар и Теодорих, већ више нису римски теократи (нису Римљани), него цареви туђе религије, што се и одразило у Библији при опису њихових "биографија".

4) Периоди анархија и интеррегнума се поклапају у оба тока.

5) У "биографијама" богоборачких царева и римских императора има изненађујуће много паралела; анкетни кодови су им врло слични.

За тај пар струја су проведена сва истраживања као за II и III империју. Даље се преводи библијских имена дају према [15].²⁸

²⁸ односно према Даничићевом преводу Старог завета - прим. прев.